

Η ΕΝΩΣΗ ΜΕ ΤΟ ΘΕΙΟ

Του Αλέκου Χαραλαμπίδου

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Η ένυλη ζωή τελειώνει κάπου. Η έλλογη ζωή σχηματίζει συνείδηση και νόηση (για τα νοήμονα όντα). Διατυπώνεται η ένσταση, η συνειδητή ζωή τελειώνει στον τάφο;

ΚΕΝΟ, ΤΟ ΖΩΗΦΟΡΟ ΜΗ ΟΝ

Η απουσία ύλης είναι το κενό. Είναι το μηδέν ύλης, το τίποτε, το κανένα. Το κενό μη είναι (δεν είναι ύλη), (είναι) το μη ον.

Όταν δύο αγώγιμες, αφόρτιστες πλάκες, παράλληλες και σε κενό, τοποθετηθούν σε απόσταση πολύ κοντινή, έλκονται (φαινόμενο Casimir). Η δύναμη δεν περιγράφεται από τον νόμο της παγκόσμιας έλξης και τον νόμο Coulomb. Θεωρήθηκε ότι διεγέρθηκε το κενό, παρήχθησαν υλικά κύματα που προκάλεσαν την έλξη. Έτσι το κενό δημιουργεί ύλη, παράγει ηλεκτρομαγνητικά κύματα.

Θεωρούμε ότι τα πάντα παρήχθησαν από το κενό. Το απειροστικό κενό κάνει ένα άλμα, ετεροεμφανίζεται χωρικά και τοπικά και σχηματίζει μία άτομη γραμμή του Δημόκριτου, σε μονοδιάσταση. Ελκυστές που είναι άλλα απειροστικά κενά, θα δαμάσουν τις απειροστικές κινήσεις, θα τις ομαδοποιήσουν για να σχηματίσουν ένα σωματίο. Το κενό είναι το ζωηφόρο μη ον που παράγει τα πάντα.

Ο ΕΓΚΛΩΒΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗΣ

Η συνείδηση είναι λογική πλοκή ιδεών. Οι ιδέες και η λογική, ο Λόγος, είναι άυλα «όντα» και αλληλεπιδρούν για να σχηματίσουν προτάσεις και θεωρίες.

Η λογική και οι ιδέες μαγνητίζονται από τον υλικό σχηματισμό του εγκεφάλου, η συνείδηση πραγματοποιείται στην γειτονιά της υλικής μορφής. Η συνείδηση δεσμεύεται στην ύλη, όση συμμετέχει στην πραγματοποίησή της άμεσα και η υπόλοιπη ύλη που συμβάλλει έμμεσα.

Η ΠΡΟΤΕΡΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ

Πριν την υλική μορφή, «υπήρχε» το κενό. Το κενό που όπως ειπώθηκε είναι απουσία ύλης, είχε και απουσία συνείδησης. Το κενό ήταν μία «ύπαρξη» με ιδιότητες όπως της συνέχειας, του αδιαιρέτου, του αστάθμητου, του άλογου, του άνου, του επιρρεπούς σε γένεση, του άυλου και μη αισθητού, του ακινήτου και αδρανούς, του ύπνου και της τελμάτωσης.

Η «λειτουργία» του κενού ήταν υποτυπώδης, η απουσία σκέψης δεν σημαίνει ότι δεν «νοεί» ή δεν «αντιλαμβάνεται». Το κενό υπνώτη και ήταν ανενεργό, ήταν μία παθητική κατάσταση.

Η ΓΕΝΕΣΗ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ

Το κενό αυτοπροσδιορίζεται και διατυπώνει ένα σύνταγμα που θα το διέπει. Γεννά τον Λόγο, την λογική που θα το κυβερνά και ο Λόγος προσδιορίζει το απειροστικό άλμα του κενού. Ο άπειρος χώρος προσδιορίζεται και το σύμπαν «γεμίζει» με απειροστικές κινήσεις, οι οποίες θα τιθασευτούν από ελκυστές για την δημιουργία σωματίων.

Εκπορεύονται οι άυλες ιδέες από το κενό, οι ιδέες που θα επενδύονται στην ύλη και θα την αντικατοπτρίζουν. Οι ιδέες είναι τα άτομα της συνείδησης και της σκέψης και πλέκονται από τον άυλο Λόγο που έχει γεννηθεί.

Θεωρούμε ότι συμβαίνουν όλα αυτά, για να μπορούμε να σχηματίσουμε συνείδηση του Είναι, αξιώνουμε ότι συμβαίνουν όλα αυτά, για να δικαιολογήσουμε την συνείδησή μας. Αξιωνουμε ότι η συνείδησή μας είναι μέρος της παγκόσμιας συνείδησης, που σχηματίστηκε από το κενό διά του Λόγου, όταν εκπορεύτηκαν οι ιδέες. Η συνείδηση και οι ιδέες είναι προϊόν της συμβολής της ύλης και ας είναι άυλες!

ΜΟΝΟΔΙΑΣΤΑΣΗ

Δεν θα έχετε αμφιβολία ότι στον κινηματογράφο, όλα συμβαίνουν στις δύο διαστάσεις της οθόνης και το βάθος είναι μία απάτη. Ίσως αποδεχτείτε ότι το σύμπαν είναι μία ολογραφία υπολογιστή και το επίπεδο της οθόνης και της εικόνας, προσδιορίζεται από την μονοδιάσταση των απειροστικών κινήσεων. Μοιάζουν σαν ένα σμήνος πουλιών επίπεδο, που τα ράμφη τους σχίζουν το μηδέν! Μοιάζει να υπάρχει κάτι σαν τις παράλληλες πλάκες του Casimir και οι πλάκες είναι αδιαίρετο κενό, που διεγείρει το αναμεταξύ των πλακών κενό και παράγονται οι απειροστικές κινήσεις. Και εμείς, ταξιδεύουμε διαρκώς ανάμεσα στις δύο πλάκες και αναπαραγόμαστε κάθε στιγμή και αυτές οι πλάκες είναι συνεχές κενό.

Ίσως κάναμε τόσο δρόμο, τόσο δρόμο, για να ανακαλύψουμε κάτι που ξέραμε, τον θεό!

Και εμείς μοιάζει να τρέχουμε πάνω σε ένα κυλιόμενο διάδρομο και να βρισκόμαστε πάντα στο ίδιο σημείο χωρικά. Νοητικά εξελισσόμαστε.

Και εμείς μοιάζει να θέλουμε να φθάσουμε τις πλάκες του Casimir και ποτέ να μη μπορούμε να τις φθάσουμε, γιατί τα απειροστικά άλματα σβήνουν στην ακινησία, γιατί ο διάδρομος που προχωρούμε είναι κυλιόμενος!

ΤΟ ΑΠΡΟΣΙΤΟ ΦΩΣ

Ίσως κάποιοι πέρασαν μέσα στις πλάκες του Casimir, ίσως το απρόσιτο φως να είναι το τέλος του κυλιόμενου διαδρόμου. Γνόφος είναι το απρόσιτο φως, μέσα στο οποίο λέγεται ότι κατοικεί ο Θεός! (άγιος Διονύσιος ο Αρεοπαγίτης).

Ίσως οι πλάκες του Casimir είναι το απρόσιτο φως που περιβάλλει τα απειροστικά άλματα και ο κυλιόμενος διάδρομος δεν μας αφήνει να περάσουμε μέσα του! Μέσα στο απρόσιτο φως, το νοητικό φως, υπάρχει κάτι που το ακτινοβολεί. Και αυτό το κάτι είναι πέρα από τον χρόνο και τον χώρο, χωρίς ύλη! Είναι το κενό που δεν διασχίζεται από απειροστικές κινήσεις, είναι το ζωηφόρο μη ον, χωρίς ή με Λόγο, χωρίς πνοή, χωρίς κίνηση! Είναι το άχωρο κενό, που «χωρά» μέσα στο απρόσιτο φως και το εκπέμπει, είναι η κατοικία που προσδοκά η συνείδησή μας, είναι το σπίτι της νόησης και του πνεύματός μας!